

Prædiken til Store Bededag

Matt. 3,1-10

Første tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:

I de dage træder Johannes Døber frem og prædiker i Judæas ørken: »Omvend jer, for Himmeriget er kommet nær!« Det er ham, der er talt om ved profeten Esajas, der siger: »Der er en, der råber i ørkenen: Ban Herrens vej, gør hans stier jævne!« Johannes bar klæder af kamelhår og havde et læderbælte om livet, og hans føde var græshopper og vildhonning. Da drog Jerusalem og hele Judæa og hele Jordanegnen ud til ham, og de blev døbt af ham i Jordanfloden, idet de bekendte deres synder. Men da han så, at mange af farisæerne og saddukæerne kom for at blive døbt af ham, sagde han til dem: »Ogleyngel, hvem har bildt jer ind, at I kan flygte fra den kommende vrede? Så bær da den frugt, som omvendelsen kræver, og tro ikke, at I kan sige ved jer selv: Vi har Abraham til fader. For jeg siger jer: Gud kan opvække børn til Abraham af stenene dér. Øksen ligger allerede ved træernes rod, og hvert træ, som ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden.«

Matthæusevangeliet 3,1-10

Gud Fader,

du lægger dine love i vores indre
og skriver dem ind i vores hjerter.

Vi beder dig:

Lad nåde gå for ret

når vi glemmer dine bud

og selvsikkert hviler i

at vi er bedre end de andre.

Du har magten

til at rykke os ud af vores egne cirkler

og ind i din nærhed.

Intet er umuligt for dig

så Herre giv os en ny fast ånd

så vi åbner vores øjne for andre.

Herre forbarm dig over os,

du som er fra evighed til evighed. Amen

Johannes Døberen er en sær, krads figur. Han står der i ørkenen vild og grov i sine kameluldsklæder, lever på en kost af honning fra vilde bier. Der står der og revser og råber, skælder og smælder og svovler. Han står der og griber med sine ord fat i kraven på os alle. Han kalder ligefrem sine tilhørere for øgleyngel og giver os ingen ro. ”Tror I, at I kan flygte fra den

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 764, 124 årgang
Maj 2023
ISSN 0901-2214

kommende vrede?”, sådan spørger Johannes Døberens fuld af profetisk galde.

Johannes Døberens rusker således op i sine tilhørere. Det gjorde han dengang i ørkenen som nu her i dag. Han vil have os til at vågne op og forstå, hvor galt det rent faktisk står fat med os.

Og vi kan retfærdigvis spørge med undren: Men hvori består brøden? Hov, hvad er det lige der er galt med os? Så slemt er det vel ikke fat med os? Eller hvordan?

Det er det selvsikre menneske, Johannes Døberens langer ud efter. Mennesket der med sikkerhed, synes, at det har nok i sig selv.

Johannes Døberens taler herom på gammeltestamentlig, profetisk vis. Han klandrer sine jødiske fæller for, at de tror, at det er alt nok at påkalde sig Abraham som stamfar. Men det er det ikke. Det er aldrig nok bare at sige, at jeg kommer skam af en god og fornem slægt.

Hans jødiske fæller kan ikke blot hvile selvsikkert og sorgløst i den pagt, som Gud sluttede med Abraham. Det er ikke nok her at henvise til den rette stamtavle. Johannes Døberens vil have tilhørerne til at forstå, at Gud sådan set kan gøre dem til sine børn, som han vil, at Gud har magten til det.

”Gud kan opvække børn af stenene der”, siger han provokerende og peger på en bunke sten i ørkenen. Og man kan vel tilføje: ”Drop det selvtilfredse smil! Tag dig sammen og se Guds rige er nær! Gud kræver også alt af dig”

Overført på os så siger Johannes Døberens til os: ”Du kan aldrig bare hvile på laurbærrene”. Hverken på arven og slægten eller på de meritter, som vi har fået gennem vores eget liv. For der stilles altid nye fordringer. Det gælder også dig. Sådan er det at leve i verden. Og du har også et ansvar her i livet i verden.

På den ene side skal vi høre det håbefulde i Johannes Døberens forkyndelse: Tænk sig Gud kan vække selv sten til live, gøre dem til sine børn. Gud kan forvandle hårde stenhjerner til bankende hjerter af kød og blod, som Ezekiel profeterede om. Det er en forjættelse om, at der virkelig er håb for både dig og mig, ja, for hver eneste en af os. Gud viser os her eftertrykkeligt, at han er med os alle.

Men på den anden side skal vi ikke for let slippe den uro som dagens evangelium også bringer med sig. For Johannes Døberens ord må og skal vække en form for uro. Der er jo tale om ord, man kan slå sig på, ord der kradses. Måske vi ligefrem skal stilles i en situation, hvor vi står og dirrer lidt i vinden på Store Bededag. Her skal vi i bededagens ånd virkelig lade os ramme af hans hårde ord til os, og lade dem stå sammen med de lovende ord om Guds magt til at gøre alle til sine børn.

Evangeliet er til alle tider et glædeligt og håbefuldt budskab. Men Johannes Døberens skarpe og lidt ildevarslende røst i ørkenen er samtidig med til at minde os om, at uanset, hvad vi kommer med og kommer fra, så har vi ikke nok i os selv. Vi kan ikke klare os alene med vores egen selvtilfredse evner. For om vi har så rig en arv, eller om vi slår de dybeste, stærkeste rødder, så har vi som uperfekte mennesker også altid brug for hjælp.

Vi har brug for Gud. Fordi vi har brug for et øre, som altid kan og vil lytte til os. Vi har brug for et ord, som kan sige mere end det, vi kan sige os selv. Ordet der altid kan give meget mere end det, som vi selv kan bede om.

Amen.

Elof Westergaard

Biskop over Ribe Stift

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 441: Alle mine kilder

Nr. 362: Gør dig nu rede, Kristenhed

Nr. 652: Vor Herre! Til dig må jeg ty

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke, Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
- her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov — Farvergade 27
1463 København K
hej@grundtvigskforum.dk